

Botrice in botri!

Vabimo vas, da za svoje birmanee že sedaj kupite primerne spominke. Najbolj nerodno je na dan birme se prerivati in na hitro kupovati. Oglejte si našo bogato izbiro molitvenikov, rožnih vencev, venčkov in drugih spominskih predmetov! Najugodnejše boste kupili te predmete v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila: Maribor: Koroška cesta 5, Aleksandrova cesta 6 in Trg kralja Petra 6 ter v Ptuj: Slovenski trg 7.

de cenijo na blizu 1.200.000.000 ton. Doslej so je izkopal komaj 30.000.000 ton.

Kirunska železna ruda vsebuje 65—67% železa in je uporabna za visoke peči. Kopljejo na odprtih terasah po 20 metrov višine.

Odvažanje rude v Narvik

Za odvoz pripravljeno rudo odvažajo v norveško pristanišče Narvik z vlaki po 28 vagonov, ki vzamejo vase 980 ton železa.

Nakladanje v Narviku

V Narviku so ogromne priprave za natančanje rude na ladje. Največji pomol v pristanišču meri 345 m. Dva parnika, vsak po 12.000 ton, lahko nakladata železo istočasno. Lokomotiva pripelje tovor tik do ladij. Potem odpro dna vagonov in med velikim grmenjem zdrči ruda po napravljenih prepustih v ladje.

Naprave v narviškem pristanišču so tehnično tako popolne, da se lahko v eni uri natančori na ladje 800 do 1000 ton železa. Od prevoza je bilo 75—80% rude določene za nemške visoke peči v Porenju. V Narviku leže cele gore železne rude, milijoni ton čakajo na prevoz. Narvik se ima zahvaliti za svoj porast tej rudi in radi izborne ter krvavo potrebne rude so se ga hoteli polastiti Nemci, a

so jim ga iztrgali Angleži, ki ga bodo vrnili pravemu lastniku — Norveški.

*

V bojih za to važno mesto je bilo po Angležih potopljenih sedem nemških protitorpedovk, to je vse, ki so pri zasedbi Narvika vdrle v ta zaliv. Pri tem je našla ogromna večina nemških vojakov smrt v morju.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

G. župnik Anton Čirič umrl. V Gornjih Petrovcih v Slovenski krajini je umrl dne 20. aprila v starosti 66 let tamošnji g. župnik Anton Čirič. Rodil se je leta 1874. v Gornji Radgoni in bil kot kapucin posvečen v duhovnika 1899. Služboval je po raznih kapucinskih samostanih in je slovel kot izboren govornik. Nekaj let je bil v minoritskem samostanu v Ptuj, od koder se je podal v dušno pastirstvo in je bil kaplan pri Sv. Barbari v Slov. goricah. Iz Slov. goric je bil poslan v Slovensko krajino, kjer je vztrajal na obsežni župniji v Gornjih Petrovcih do prerane smrti. Rajni je bil vesele narave ter požrtvovalno delaven duhovnik v cerkvi in na prosvetnem polju ter se je veselil obče priljubljenosti. Ostanj mu ohranjen časten in hvaležen spomin!

Smrt vzornega stražnika. V Hočah smo dne 18. aprila pokopali 29letnega čolnikovega Tončka. Neizprosna bela žena ga je iztrgala iz srede ljubeče družine. Pred dvema letoma je poln zdravja in moči nastopil službo stražnika v beli Ljubljani. Njegova smrtna postelja je bila obdana z gomilo rož in cvetja, ki so mu jih dala ljubeča srca. Za njegovo belo krsto je šla skruše-

na mati, sestre, sedmero bratov, številni stanovski tovariši-stražniki iz Maribora in vsi oni, katerim je bil ljub in drag. Naj mu šunijajo lahni vetrovi poslednjega pesem, sladek sen večnih livad naj vlada na njegovem hladnem grobu, njegova duša pa naj uživa večno ljubezen v nebesih!

Smrt se je spet oglasila pri Sv. Barbari v Halozah. Pred kratkim smo pokopali našega naročnika Filipa Voglar, kmeta v Gruškovcu. Bil je še mlad posestnik, zadela ga je kap. Zalujočim naše sožalje — rajnemu pa naj sveti večna luč!

Vsemogočni je poklical k sebi dobrega moža-gospodarja. Pri Sv. Juriju ob ščavnici smo položili k večnemu počitku dolgoletnega naročnika »Slov. gospodarja«, zvestega pristaša JRZ ter vzornega gospodarja Pilaj Ludovika iz Kupetinec. Na njegovi zadnji poti ga je spremljala velika množica sorodnikov, prijateljev in znancev, kar je bil dokaz, kako je bil rajni spoštovan in priljubljen. Prosimo ljubelega Boga, naj mu ne bo sodnik, ampak dober plačnik! Njegovi ženi in sorodnikom naše iskreno sožalje!

Smrtna kosa pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji. V sredo, 17. aprila, je v Podgorcih nenadno

Lord Woolton, angleški minister za prehrano

General Denis, belgijski obrambni minister

General Falkenhorst, poveljnik nemških čet na Norveškem

Profesor Witting, novi finski zunanji minister

kakega smrkovca. Vse grehe iz katekizma je vohal na meni.«

»Saj nama nič drugega niso rekli, kakor morajo vsakemu ženinu in nevesti reči. — Te stare muhe bi si moral že vendar pregnati.«

»Ne, jaz ne zabim ničesar. Naju ima posebno na piki. Mene je zmeraj mrzel.«

»Za to bi morali vendar kak vzrok imeti.«

»Nima za kaj. Jaz sem pri krščanski stranki; slabega časopisa ne pustim v hišo; v gostilni držim na red; kjer je v občini in fari kaj treba, sem zraven.«

»To bodo gospod gotovo priznali.«

»Ne maram za njegovo priznanje. Zaradi njega tega ne delam in zaradi njega tega tudi opustil ne bom. Kar imam za prav in kar mi moja pamet za prav spozna, to držim in bom držal, pa naj piha veter od koder koli. Da bi se pa kdo drl nad mano, tega pa ne pustim, najmanj še v cerkvi.«

»Jurij, gotovo jih nisi prav razumel. Fajmošter niso nate merili.«

»Prav name. — Ko se je tako divje drl s prižnice, me je srepo gledal v obraz in dvakrat je s prstom naravnost name pokazal. Levo in desno so ljudje začeli šepetati in vsi so se ozirali name. Na sejmišču me imajo zdaj vsi na jeziku.«

»Ko bi bila jaz namesto tebe, bi šla zdaj h gospodu in bi se z gospodom pomenila.«

»Ha, tako neumen nisem, da bi temu Kranjcu še vodo na mlin nosil. Ta bi mislil, da se prihajam opravičevati ali celo za odpusčenje prositi. Ne, prositi me mora on. Jaz bom sekiro že na pravi topor nasadil.«

»Pa gospoda vendar ne moreš tožiti.«

»To bom — gotovo bom! Ni žive duše, da bi me pregovorila.«

»Jurij, tako neumnost si izbij iz glave — jaz tega ne pustim.«

»Kaj praviš, Tilka? Neumnost? Toliko soli kakor ti imam še jaz tudi zmeraj v glavi... Ti pa držiš z mojimi sovražniki.«

»Jaz držim z dušo in telesom na tvoj kraj; prav zaradi tega ti branim.«

»Ali naj torej pustim, da me pred vso faro imenuje pohujšljivca, in naj to kar tiho požrem? Naj se zavlečem v kot kakor polit pes?«

»Gospod vendar niso tvojega imena imenovali.«

»Imenoval me ni, pa tako jasno je namignil, da so vsi ljudje vedeli, kod ga je.«

»Pri sodišču ti bodo dokazali, da niso namigovali nate.«

škega kralja Jurija VI. princezi Elizabeti in Marjeti. Cez poldrugo leto nato sta se obe princesi nekaj dobrega spomnili. Sklenili sta, da bosta za novo leto 1940. poslali soprogi francoskega državnega predsednika gospa Lebrunovi velike zaboje daril s prošnjo, naj jih razdeli potrebnim otrokom, predvsem takim, ki so njih očetje na bojišču. Seveda je gospa Lebrun to takoj izvršila in marsikateri francoski otrok je dobil za novo leto veliko škatlo, kjer je bilo tudi napisano: »Pozdrav od Elizabete in Marjete, od princes Velike Britanije!«

Mesto se pogreza. — Usoda mesta Shenandoah v državi Pensilvaniji zanima vso Ameriko. Zavaljo hudih naličkov so se zrušili premo-

umrl Ozmec Jožef, posestnik. V najlepši moški dobi 52 let je moral zapustiti svet. Kot skrben gospodar je še v sredo ves dan pridno delal, zvečer, ko je opravil konje, mu je postalo slabo. Napravil je še par korakov proti studencu, da bi si zmočil glavo, pa je padel ter bil takoj mrtev. Redki so taki, kot je bil rajni. Rad je pomagal vsakemu siromaku. Že več let je nosil kal boleznin ter je iskal pomoči pri zdravnikih, a vse zaman. Kako je bil rajni priljubljen pri ljudeh, je pokazal pogreb, ki se je vršil ob obilni udeležbi ljudstva, ki so kijub velikemu delu prišli, da ga pospremi na zadnji pot. Na pokopališču je imel poslovilni govor domači g. župnik in nobeno oko ni ostalo suho. Rajni zapušča dve hčerki ter ženo, katerim izrekamo sožalje. — Na Breznici je umrla Prejac Marija po dolgi in mučni boleznin. — V Cvetkovicah je umrl Franc Petek, ki je bil šaljiv ter je rad pel. — Naj rajnim sveti večna luč!

V slovenske vrste je posegla smrt na apaškem polju. Umrla je v Apačah gospa Ana Žižek v 54. letu starosti. Rodom je bila iz Črensovec. Njeni domači so naročili slovenske pevke, ki so v cerkvi in ob grobu ganljivo zapele prelepe žalostinke: Vigred se povrne, O duša, pojdi, Kaj je človek. Upamo, da bodo tudi drugi Slovenci ob smrti svojih dragih naročili slovenske pevke, ki niti najmanj s svojim nastopom ne zaostajajo za onimi pevkami, katere Slovincem niti ob grobu ne privoščijo slovenske pesmi. — V Grabah je v starosti 62 let umrla preužitkarica Marija Magdič, dolgoletna vdova, rodom iz Turnišča. — V isti starosti je za vedno

zatisnila oči Marija Vogrinčič, doma od Sv. Helene v Prekmurju. — Naj počivajo v miru!

Umrla je mati deset sinov in dveh hčera. Dne 25. marca smo pokopali Belinc Amalijo, posestnico iz Pilštanj. Dopolnila je 73 let ter je bila 49 let in 11 mesecev zvesta žena ter gospodinja svojemu možu Mihaelu. Bog ji je dal, da je rodila 10 sinov in 2 hčeri. Amalija je bila okrepcana s tolažili sv. vere, sveto popotnico je prejela 10. marca t. l. Pogreb je vodil domači g. župnik Rauter Jakob in g. kaplan, ki je na pokopališču pred veliko množico ljudi orisal raj-

kino življenje. Naj ji sveti večna luč, vsem pa, ki jo pogrešajo, iskreno sožalje!

Smrt uglednega farana. Na Ponikvi ob juž. ž. smo spremili k zadnjemu počitku daleč naokoli znanega gostilničarja in železničarja Jožefa župnek, p. d. štofleka. Bil je vesele narave in vedno je povedal kaj šaljivega, čeprav je imel visoka leta. Dočakal je 83 let. V njegovo hišo so prihajali vedno krščanski listi, ki jih je rad prebiral. Kako je bil priljubljen, priča njegov pogreb, katerega so se v obilnem številu udeležili znanci in prijatelji. Zapušča ženo in dve hčerki. V miru počivaj!

Spori okrog cen modre galice

Galica je važno sredstvo v kmetijstvu. Z njeno raztopino se najuspešneje zatirajo razne bolezni, predvsem peronospora na vinski trti in škrlup v sadovnjakih. Radi važnosti galice pri zatiranju rastlinskih bolezni vse države skrbijo za dovoljne količine tega za kmetijstvo važnega sredstva in za primerno ceno, kajti kmetijstvo kot najmanj donosna panoga ne prenese visokih cen galice.

Naša država je rešila vprašanje modre galice s pogodbo, sklenjeno 5. aprila 1930 z domačo tovarno »Zorka«. Ta pogodba poteče meseca junija letošnjega leta. Pri tovarni »Zorka« je udeležen izključno tuji kapital. Centrala tovarne je pred tremi leti bila prenešana iz Subotice v Beograd. S pogodbo se je naša država obvezala, da

bo od 1. junija 1930 do 30. junija 1940 zacarinila uvoz modre galice iz drugih držav za 12 zlatih dinarjev (168 navadnih dinarjev) za 100 kg. V zameno za to pa se je tovarna »Zorka« obvezala, da ne bo prodajala galice draže kot je cena angleške galice, računajoč pri tem stroške prevoza iz Anglije k nam. Prav tako se je tovarna obvezala, da bo proizvajala kakovostno dobro (98—99%) modro galico, in to toliko, kolikor je država potrebuje. V pogodbi je izrecno poudarjeno, da se ceni ne sme priračunati carina na tujo galico. Toda že od leta 1931. dalje naše kmetijske organizacije, preko katerih se kmetijstvo oskrbuje z modro galico, opažajo, da se gornja pogodba izvaja na škodo našega kmetijstva. Naši kmetje so namesto enega stalno plačevali

Tudi cerkve niso varne pred izstrelki! Zadetek granate. — Križani še enkrat trpi...

Da ni vojakom dolgčas, so jim namestili v francoski Maginotovi črti knjižnico

Angleški letalski minister Samuel Hoare nadzira mlade kadete, ki se vežbajo za letalce

Soproga predsednika angleške obrambe gospa Churchillova se zabava z mlado lisico

govni rovi, ki potekajo pod tem mestom in sedaj morajo prebivalci gledati brez pomoči, kako se jim hiše polagoma, toda nezadržno vdirajo v zemljo. Neki delavec na cesti je prvič opazil ta pojav. Videl je v pročelju neke hiše, pred katero je delal, kako se je napravila razpoka, ki se je hitro večala. V mestu si priza- devajo policija, gasilci in mnogi prostovoljci, da bi izpraznili občinske in zasebne hiše, banke trgovine in pošto. Skušajo rešiti, kar se še rešiti da, prebivalci pa so se zatekli v kmečke hiše in hleve v okolici.

Davna priča krščanstva. Iz Neapla poročajo, da so v razvalinah mesta Herkulanum, ki ga je leta 79. po Kristusu zasul izbruh Vezuva, v neki imenitni

»Če ga je kaj moža, bo priznal resnico. Če pa bo tajil, se bova dala; bova videla, kdo ima prav. Dohtarja si bom vzel, Hudnik je še vsakega lisjaka ujel.«

»Kaj praviš, Jurij? Dohtarja? Hudnika? Proti gospodu?«

»Svojo čast bom branil.«

»Ne sili z glavo skozi zid! Počakaj še!«

»Jutri ga grem tožit. Zdaj pa, Tilka, amen s tem.«

Obrnil se je in stopil z mogočnimi koraki po sobi gor in dol.

Jurij Končnik je imel gostilno »Pri lipi« v Šentanelu. Star je bil šest in trideset let. Bil je postaven mož z gostimi črnimi lasmi. Čeden je bil na pogled, le stisnjene ustnice in ostra brada, ki sta dajali obrazu drzen videz, so nekoliko kazile njegove lepe poteze. Ljudem tudi ni bilo prav, da je nosil glavo preveč visoko in da je korakal kakor kak general. To pa mu je ostalo od vojakov in tudi z najboljšo voljo bi se tega ne bil mogel odvaditi.

Jurij je namreč pri vojakih spravil do narednika. Ker mu je bila taka čast in služba všeč, ni šel domov, ko je svoj rok odslužil, ampak je sklenil, da bo ostal pri vojakih. Šest let je še služil.

Tedaj so mu umrli oče in kmalu nato še starejši brat; tako je prišla domačija na njega. Vrnil se je domov in prevzel gostilno »Pri lipi«, ki je bila že doslej na dobrem glasu, Jurij pa ji je sloves še dvignil. Zaradi

svojega znanja, svojega premoženja in svoje podjetnosti ter spretnosti se je v domači občini kaj hitro uveljavil in že po enem letu prišel v občinski odbor.

Kmalu se je jel ozirati po družici; tedaj mu je oko obviselo na Tilki, ki je bila edina hči bogatega vaškega trgovca Marka Senčarja. Tilka, ki ji je bilo štiri in dvajset let, je bila postavno dekle, vitka, z velikimi modrimi očmi, z zlatorumenimi lasmi in je veljala za najlepše dekle v vsem Šentanelu. To je Jurija še bolj podžgalo, da je hotel prav njo za ženo. Šentanelci so ji pravili: »zlata Tilka« in sicer zaradi njenih las, pa tudi zaradi bogate dote, ki jo je čakala.

Toda njen oče je bil samosvoj in trmast mož; prav Končniku ni hotel dati Tilke, nekaj zaradi tega ne, ker je mislil, da je Juriju le za denar, nekaj pa zaradi tega, ker neke stare jeze z rajnim Jurijevim očetom ni mogel pozabiti.

Ko ga je stari prvič odbil, mu je Jurij tako zameril, da drugi ni več prišel, in s Senčarjem odtlej ni hotel več spregovoriti. Tem bolj se je oklenil Tilke, ki je vsa gorela zanj, in je hotel po sili priti do neveste.

Dalj ko četrta leta so se dajali sem in tja, Juriju njegov ponos ni pustil, da bi bil odnehal ali se še kdaj do Tilkinega očeta ponižal, stari Senčar pa je hčerki zlepa in zgrda prigovarjal, naj se odreče Juriju, češ: Končnikovi so že od nekdanj na glasu kot prevzetni ljudje,